

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9To/5/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8813010424
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Farkaš
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8813010424.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Farkaša a sudcov JUDr. Emila Dubňanského a JUDr. Rastislava Vargu, PhD., LL.M., MBA na verejnom zasadnutí konanom dňa 06.11.2019, v trestnej veci obžalovaného E. Y., pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, 4 písm. b/ Tr. zák. účinného do 31.12.2005, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 2T/180/2013 zo dňa 04.02.2016 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. z a m i e t a odvolanie obžalovaného E. Y..

odôvodnenie:

Okresný súd Vranov nad Topľou napadnutým rozsudkom sp. zn. 2T/180/2013 zo dňa 04.02.2016 uznal obžalovaného E. Y. vinným zo spáchania trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona účinného do 31.12.2005, ktorý spáchal tak, že

-dňa 01.12.1998 a následne dňa 04.11.1999 na Notárskom úrade v Sečovciach, pred notárom JUDr. C. prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu JUDr. Ferencíka, v úmysle obohatiť sa na úkor pôvodných vlastníkov a ich právnych nástupcov, predstierajúc oprávnenú držbu nehnuteľností od roku 1975, vykonal nepravdivé vyhlásenie o dobromyseľnosti a trvaní držby k nehnuteľnostiam pôvodne zapísaným ako parcely č. 463, 464 a 2925 vo vložke č. 1 pozemkovej knihy obce J., vedeným ako vlastníctvo L. N. obce J. a na podporu týchto vyhlásení ako dôkaz predložil podvodným spôsobom získané čestné prehlásenia občanov obce J. a účelovo vyhotovené potvrdenia Obecného úradu v Pavlovciach zo dňa 21.08.1998 a zo dňa 22.10.1999, ktorých obsah bol v rozpore so skutočnosťou, na základe čoho boli notárom dňa 01.12.1998 a dňa 04.11.1999, postupom podľa § 63 zákona č. 323/1992 Zb. Notárskeho poriadku, spísané notárske zápisnice N 650/98, Nz 617/98 a N 403/99, Nz 395/99 vo vzťahu k tomuto obžalovanému, ktorým osvedčil prehlásenia obžalovaného E. Y. o nadobudnutí vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam vydržaním a ktoré boli na základe návrhu obžalovaného pre vtedajší katastrálny odbor Okresného úradu vo Vranove nad Topľou podkladom pre následný záznam vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam evidovaným na LV č. XXX a LV č. XXX, čím podľa znaleckého posudku znalca z odboru lesného hospodárstva, odvetvia oceňovania lesov a znalca z odboru stavebníctva, odvetvia oceňovania nehnuteľností, spôsobil podielovým spoluvlastníkom pozemkového spoločenstva, v tom čase bez právnej subjektivity, združeným v N. R. Z. a J. R. J., ako J. X. L. N. obce J., škodu vo výške najmenej 2.207.518,60 Sk (73.276,19 eur), ktorá predstavuje hodnotu ním vydržaných nehnuteľností.

Za to mu súd uložil:

Podľa § 250 ods. 4 Trestného zákona účinného do 31.12.2005 trest odňatia slobody v trvaní 2 rokov.

Podľa § 58 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31.12.2005 výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odložil.

Podľa § 59 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31.12.2005 určil skúšobnú dobu podmieneného odsúdenia v trvaní 3 rokov.

Po vyhlásení rozsudku, odôvodnení a poučení o opravnom prostriedku obžalovaný E. Y. priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní podal odvolanie. Odvolanie obžalovaného bolo odôvodnené obhajcom podaním, ktoré bolo doručené súdu dňa 13.03.2017. Obhajca konštatuje, že okresný súd obžalovaného odsúdil v podstate na tom základe, že nespĺnil zákonné podmienky pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním, pričom potvrdenie obce a čestné vyhlásenia dvoch obyvateľov obce vyhodnotil ako listiny vypracované, resp. získané podvodným spôsobom. Objektívna stránka trestného činu podvodu spočíva v konaní páchatela, ktorý na škodu cudzieho majetku seba alebo iného obohatí tým, že uvedie niekoho do omylu alebo využije niečí omyl a spôsobí tak na cudzom majetku škodu. Z hľadiska subjektívnej stránky sa vyžaduje úmyselné zavinenie.

Trvajú na tom, že obžalovaný nenaplnil znaky objektívnej ani subjektívnej stránky trestného činu podvodu, pretože nikoho do omylu neuviedol, keďže s notárom v kontakte nikdy nebol, čo svedkovia O. a G. potvrdili a jeho vtedajší právny zástupca vyhlásil pred notárom skutočnosti ohľadne jeho aktivít na vydržaných pozemkoch vo finančnom vyjadrení minimálne 10.000.243.031,- Sk, resp. ohľadne aktivít jeho právnych predchodcov na jednotlivých pozemkoch za niekoľko desiatok rokov spätne. Okrem toho, svedok O. uviedol, že obžalovaný presné podmienky vydržania nepoznal, ale tomuto svedkovi známemu práva prezentoval, čo konkrétne v minulosti robil na daných pozemkoch, resp. čo na nich robili jeho príbuzní, takže konečné rozhodnutie bolo na vyhodnotení notára. Treba dodať, že už podľa uhorského obyčajového práva a potom aj po roku 1950 platilo, že pri držbe postačovala obvyklá starostlivosť o nehnuteľnosť a nebol potrebný stav ustavičnej aktivity. Okrem vyjadrení obžalovaného v danom smere, ekonomické aktivity obžalovaného na vydržaných pozemkoch v 80-tych rokoch potvrdili aj svedkovia O. a J.. Samotný notár ako svedok na hlavnom pojednávaní jednoznačne uviedol, že potvrdenie obce a svedectvo občanov obce nebolo obligatórne pri vyhlásení vydržania, ak právna úprava žiadne podmienky nepožadovala a k vydržaniu cez notársku zápisnicu v danom čase tak potvrdenia obce či vyhlásenia občanov obce v danej veci, ktoré si vo svojej praxi zaviedol svedok G., sú irelevantné a nemajú žiadny právny význam pri hodnotení konania obžalovaného, pričom rozsudok objektívnu stránku stíhaného trestného činu zakladá práve na týchto potvrdeniach či prehláseniach. Práve uvedené súvisí s tým, že notárska zápisnica bola iba záznamová listina a jednoduchou určovacou žalobou sa mohol ktokoľvek, kto bol dotknutý jej obsahom, domáhať navrátenia do predošlého stavu, čo sa stalo i v tejto veci. Z hľadiska objektívnej stránky trestného činu podvodu je nevyhnutné aj riadne preukázanie spôsobenia škody na cudzom majetku. Musí byť zrejmé, kto je poškodený a do koho majetkovej sféry sa malo zasiahnuť. Je nesporné, že podieloví spoluvlastníci ako poškodení, podľa obžaloby nikdy žiadnu držbu nerealizovali ani nevynaložili, na rozdiel od obžalovaného, žiadne finančné prostriedky do predmetných pozemkov, teda nespĺnili zákonné podmienky vydržania z 3.8.2005. Bol to podvod, takže v skutočnosti nie sú poškodenými, a to aj vzhľadom na dohľadný Pôvodný zoznam urbarialistov. Tieto skutočnosti sú zrejmé zo spisu Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 9C/140/2010 a tieto skutočnosti majú význam aj z pohľadu uznesenia Krajského súdu v Prešove č. k. 1T/7/2004 zo dňa 07.01.2005 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3To/36/2005 zo dňa 15.11.2006, ako aj s neskorším uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5Tpo/5/2010 zo dňa 19.5.2010, ktoré rozhodnutia otázku zisťovania skutočných poškodených považovali pri danom trestnom čine za zásadnú, pričom boli vydané v čase, kedy ešte nebol dohľadný Pôvodný zoznam urbarialistov. Ak nikto z 92 osôb zapísaných podvodom na LV nepredložil dedičské rozhodnutia smerujúce k osobám zapísaným v Pôvodnom zozname urbarialistov, tak nemôže byť poškodeným. Pokiaľ odkazuje na spis sp. zn. 9C/140/2010, tak má na mysli predovšetkým tie skutočnosti, ktoré pojal do vyjadrenia z 12.02.2005 v tejto veci, a to, že zo strany úzkej skupiny organizovanej H. L. a J. Y. išlo dňa 03.05.2005 o evidentný podvod pre zjavnú absenciu držby, čo vyplýva zo súdneho spisu sp. zn. 9C/140/2010, kde p. L. založil mzdové listy z 29.12.1994 za cca 20 osôb, evidenciu dochádzky za rok 1997 za 18 osôb, evidenciu dochádzky za rok 1998 za 18 osôb, evidenciu dochádzky za september 2001 za 14 osôb, evidenciu dochádzky za október 2002 za 7 osôb a evidenciu dochádzky za apríl 2003 za 22 osôb. Ak abstrahuje od toho, že s vysokou pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou ide o antidatované listiny, tak beztak ide o jednu alebo dve brigády ročne na jednej alebo dvoch parcelách z 28 vedených na LV č. XXXX, a to len u malej skupiny tých istých osôb za označené roky, takže sám p. L. napriek poučeniu svedka klamal, ak tvrdil, že brigád sa zúčastňovalo všetkých 92 osôb uvedených v spomínanej notárskej

zápisnici. Rovnako klamal svedok J. Y., ktorý sa vyjadril, že brigád sa zúčastňoval aj H. L., ktorý v evidencii dochádzky uvedený nie je.

Okrem toho zdôraznil, že podmienku držby nespĺnili ani tí, ktorí sú v evidencii dochádzky uvedení, keďže držba je faktický stav vyžadujúci aktívne nakladanie s vecou, čo nie je splnené tvrdenými brigádami na nejakých dvoch parcelách z celkovej množiny 28, ktoré sa stali predmetom vydržania. Okolnosti okolo nájdeného pôvodného zoznamu urbarialistov okresný súd nijakým spôsobom nevyhodnotil a v tomto smere je napádaný rozsudok nepreskúmateľný, hoci na to upozornil, že hore citované rozhodnutia krajského súdu boli vydané v čase, kedy ešte v trestnom spise nebol dôkaz v podobe Pôvodného zoznamu založený. Pokiaľ argumentuje poukazom na trestné konanie vedené na základe trestného oznámenia obžalovaného proti 92 osobám, ktoré skončilo zastavením trestného stíhania, tak chce poukázať iba na rozdielny prístup tých istých orgánov činných v trestnom konaní, ktoré voči Y. a H. vzniesli obvinenie, avšak voči skupine 92 osôb, ktoré zjavne nespĺnili podmienky držby, sa obvinenie nevznieslo s nezmyselným odôvodnením, že k obohateniu na škodu cudzieho majetku nedošlo, lebo spoločné pozemky získalo pozemkové spoločenstvo (zo zákona pozemkové spoločenstvo nikdy nevlastnilo ani nemohlo vlastniť žiadne pozemky), pričom ako obžalovaný má právo na rovnaký prístup v zmysle Európskeho dohovoru.

Abstrahujúc od vyššie uvedených bodov v súvislosti s uloženým trestom poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5To/29/2014 zo dňa 08.10.2014, ktorým bola konštatovaná vina obžalovaného, ale podľa § 40 ods. 1 Tr. zák. s prihliadnutím na čl. 13 a čl. 16 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo, vzhľadom na dĺžku trestného stíhania, upustené od potrestania, ktoré rozhodnutie korešponduje konštantnej judikatúre vyšších súdov v tomto smere ako aj judikatúre Ústavného súdu SR. V označenej veci bolo trestné stíhanie vedené od roku 1998 a rozhodnuté bolo 8.10.2014, pričom v tejto veci je obžalovaný trestne stíhaný od roku 2002 za skutky, ktoré mali byť spáchané v roku 1998, 1999, pričom žiadne prieskumy nezavinil a tak i v tejto veci, pri inom závere, ako je oslobodenie spod obžaloby, je namieste zohľadniť dĺžku trestného stíhania, ktorej bol obžalovaný vystavený zavinením zo strany štátu, a teda zohľadniť porušenie čl. 13 a čl. 16 ods. 1 Dohovoru. S poukazom na odvolacie dôvody navrhuje, aby odvolací súd po preskúmaní veci v rozsahu uvedenom v § 317 ods. 1 zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. por. napadnutý rozsudok vo výroku o vine a v dôsledku toho aj vo výroku o treste a na základe § 322 ods. 3 Tr. por., aby rozhodol vo veci tak, že podľa § 285 písm. b/ Tr. por. spod obžaloby oslobodí obžalovaného.

Dňa 28.8.2017 bolo súdu doručené vyjadrenie prokurátora k odvolaniu obžalovaného. Prokurátor konštatuje, že obžalovaný E. Y. v odôvodnení svojho písomného odvolania uvádza najmä to, že nenapĺňa znaky objektívnej ani subjektívnej stránky trestného činu podvodu, keďže nikoho neuviedol do omylu. Na vydržaných pozemkoch sa aktívne finančne podieľal v sume minimálne 10.243.031,- Sk. Potvrdenie obce a svedectvo občanov nebolo v tom čase obligatórne, a teda nemajú žiadny právny význam pri hodnotení konania obžalovaného. Nedošlo k preukázaniu spôsobenia škody na cudzom majetku a nie je zrejmé, kto je poškodený, pretože viacerí svedkovia vo svojich výpovediach klamali. Tvrdenie, že obžalovaný nenaplnil znaky objektívnej ani subjektívnej stránky trestného činu, podľa názoru prokurátora, sú v zrejmom rozpore s vykonaným dokazovaním. Z toho jasne vyplynul záver, že obžalovaný predložil podvodným spôsobom získané čestné prehlásenia občanov obce Pavlovce a účelovo vyhotovené potvrdenie Obecného úradu v Pavlovciach, ktorých obsah bol v rozpore so skutočnosťou. Napríklad z výpovede svedka E. J., okrem iného vyplynulo, že predmetné pozemky neužíval iba obžalovaný Y. a už právoplatne odsúdený H., ale užívali ich občania, neskôr družstvo a potom boli prevedené na štátne lesy. N. spoločnosť podľa neho nedala súhlas na prevod pozemkov na Y. a vôbec nemala vedomosť o tom, aby predmetné parcely užíval. Tieto skutočnosti potvrdil aj svedok H. L. a ďalší svedkovia, pričom obžalovanému mal podľa nich patriť len podiel v hodnote 1/92.

Odvolaciu námietku, že obžalovaný sa na vydržaných pozemkoch aktívne finančne podieľal, je potrebné považovať za absurdnú. Ak by sa podieľal na uvedených pozemkoch finančnou starostlivosťou v sume presahujúcou 10.000.000,- Sk, v porovnaní s celkovou hodnotou pozemkov cca 2,2 mil. Sk, nemá to žiadnu logiku a navyše, by to bolo jednoduché preukázať, keďže išlo o veľký obnos peňazí, ktorý by sa zjavne preukázal na tvare miesta, čo však sa nestalo a nijako nebolo zadokumentované.

K vyjadreniu obžalovaného, že potvrdenie obce a svedectvo občanov nebolo v tom čase obligatórne, a teda nemajú žiadny právny význam pri hodnotení konania obžalovaného, je potrebné uviesť, že z

výpovede viacerých svedkov ako J. Y., E. L., Y. L., O. Y. a ďalších vyplynulo, že obžalovaný zjavne užíval len malú časť pozemkov, kde chcel niečo postaviť. Nikto z obce nevedel o jeho zámere vydržať pozemky, dozvedeli sa však, že na týchto pozemkoch sú vykonávané nejaké neoprávnené práce. K sporným podpisom uviedli, že podpisy na prezenčnej listine boli ich, avšak dokumenty podpisovali ako členovia obecného zastupiteľstva, pričom tento orgán určite nesúhlasil s prevodom pozemkov na obžalovaného.

Podľa svedka JUDr. C. G., ktorý bol v tom čase notárom na Notárskom úrade v Sečovciach, v tej dobe ustanovenia notárskeho poriadku nevyžadovali žiadne doklady na vydanie osvedčenia, no on však vyžadoval potvrdenie obce ako aj prehlásenia aspoň dvoch svedkov na preukázanie nerušeného užívania nehnuteľnosti po dobu viac ako 10 rokov. Čo sa týka predmetných notárskych zápisníc, tak za ním mal prísť svedok JUDr. O., ktorý mu predložil plnú moc od obžalovaného a neskôr aj od E. H. a takisto listy vlastníctva, potvrdenia obce a svedkov. Z uvedeného vyplýva, že samotný notár v tej dobe konal nanajvýš obozretne a nad rámec zákona sa snažil predísť situácii konfliktnnej so zákonom, čo sa mu však aj pri vynaložení maximálneho úsilia, vzhľadom na podvodné konanie, nepodarilo.

Námietka, že nedošlo ani k riadnemu preukázaniu spôsobenia škody na cudzom majetku a nie je zrejmé, kto je poškodený, k tomu prokurátor uviedol, že to bolo jednoznačne vyvrátené vykonaným dokazovaním, keď v tomto smere bolo vykonané aj rozsiahle znalecké dokazovanie. Aj v tomto súhrne okrem iného vyplynulo, že z predložených listinných dokladov je zrejmé, že podľa dostupných zápisníc boli ako vlastníci predmetných pozemkov v celosti uvedení bývalí urbaristi z obce J.. Následne síce majiteľmi pozemkov sa stali ods. H. a obž. Y., avšak užívateľmi týchto pozemkov bolo J. družstvo J., resp. Z. SR L. L.. Takisto sa znaleckým posudkom podarilo vypočítať hodnotu pozemkov, kedy celkovo na obž. Y. pripadá výmera o hodnote 2.006.375,- Sk a pozemky na LV č. 778 majú hodnotu vo výške 65.414,40 Sk a na LV č. 822 hodnotu vo výške 171.612,99 Sk.

Podľa obžalovaného, viacerí svedkovia vo svojich výpovediach klamali a rozsudok okresného súdu je nepreskúmateľný. K tomu prokurátor zaujal stanovisko, že len súd posudzuje a vyhodnocuje výpovede jednotlivých svedkov a robí to tak vo vzájomných súvislostiach, vzhľadom na dostupné a vykonané dôkazy a podporné tvrdenia. V danom prípade je však potrebné konštatovať, že jednotlivé výpovede svedkov dali ucelený jednotný obraz o spáchanom skutku a tieto sú v zhode s vykonaným dokazovaním, pričom z nich vyplýva to, že skutok sa stal, je trestným činom a podľa názoru prokuratúry ako aj súdu prvého stupňa, sa ho dopustil obžalovaný tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku. K samotnému rozsudku prokurátor uviedol, že tento je zákonný, riadne odôvodnený, pričom z jeho znenia je možné zistiť, ktorými dôkazmi sa súd riadil, ktoré skutočnosti považoval za dokázané, aké úvahy ho k tomu viedli. Súd jasne a zrozumiteľne uviedol, prečo rozhodol tak, ako rozhodol a vyčerpávajúco odôvodnil rozsudok.

Obžalovaný poukazoval na rozdielny prístup orgánov činných v trestnom konaní vo vzťahu k Y. a H. a ku skupine 92 osôb, ktoré podľa neho, zjavne nespĺnili podmienky vydržania a toto konanie skončilo zastavením trestného stíhania. K tomuto argumentu prokurátor uvádza, že konajúci súd nemá nič spoločné so zastavením trestného stíhania v prípravnom konaní v zmysle ustanovenia Trestného poriadku, s tým ani nič nemôže urobiť.

K návrhu obžalovaného, že má súd zohľadňovať dĺžku konania, ktorej bol vystavený, prokurátor zdôrazňuje, že z uvedeného dôvodu nie je zrejmé, čoho sa obžalovaný spolu so svojím advokátom domáhajú. Právo na účinný opravný prostriedok mu upreté zjavne nebolo, keďže samotné napádané rozhodnutie súdu obsahuje poučenie o opravnom prostriedku a túto možnosť obžalovaný priamo na hlavnom pojednávaní využil, o čom svedčí aj zaslané písomné odvolanie. Aj napriek tomu je možné predpokladať, že obžalovaný sa domáhal ochrany v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru, v ktorom je zakotvené právo na spravodlivé súdne konanie a samotné prejednanie veci v primeranej lehote. Aj napriek tomu považuje súdom uložený trest za primeraný, dostatočný, vzhľadom na dobu, ktorá uplynula od spáchania uvedeného skutku, najmä s prihliadnutím na to, aká škoda by bola spôsobená, ak by sa uvedenému protiprávnemu konaniu obžalovaného nebolo zabránilo. Vzhľadom na tieto skutočnosti prokurátor navrhol zamietnuť odvolanie podľa § 319 Tr. poriadku.

Z. spoločnosť J., J. R. k odvolaniu obžalovaného zaujala stanovisko, ktoré bolo doručené súdu dňa 24.08.2017. Z tohto stanoviska vyplýva, že súd prvého stupňa rozhodol správne, jeho rozsudok je logicky vysvetlený. Aj oni vyjadrujú názor, že v čase vydržania pozemkov obžalovaný vedel, že nie je ich jediným

vlastníkom, takisto to vedel E. H., ktorý sa k svojmu pochybeniu priznal. Ak obžalovaný píše, že on v čase vydržania ani nepoznal podmienky vydržania, aké vyžadoval terajší platný zákon, že on len spomenul nejaké poznatky advokátovi JUDr. O. a tento advokát to potom povedal notárovi JUDr. G. a predložil mu on sám nejaké listiny bez pričinenia obžalovaného a z ničoho nič sa obžalovaný stal výlučným vlastníkom niekoľkých desiatok hektárov pôdy, teda obžalovaný ani nevie, že sa stal vlastníkom toľkých hektárov pôdy. Takto vyznieva jeho odvolanie.

Poškodení vyjadrujú názor, že o všetkom v skutočnosti vedel a konal úmyselne. Podstatné je, že obžalovaný v odvolaní ani jednou vetou nespomenul, ako podvodne vylákal potvrdenia od dvoch svedkov ználych miestnych pomerov. Títo svedkovia vypovedali, že listiny podpisovali v inej predstave. Mysleli si, že slúžia na iný účel. O tomto obžalovaný píše len toľko, že podľa výpovede svedka - notára, tieto listiny ani neboli zo zákona obligatórne vyžadované. Zabudol však obžalovaný spomenúť aj to, že tento svedok - notár zároveň vypovedal, že hoci zákon to nevyžadoval, on sám v rámci svojej praxe to vyžadoval, a teda bez predloženia týchto listín by svedok notár žiadnu notársku zápisnicu o vydržaní vlastníckeho práva ani nikdy nespísal. Obžalovaný spomína len to, čo sa hodí do jeho tendenčnej obrany v trestnom konaní. Obžalovaný podáva celú situáciu tak, ako keby nevedel, čo sa robí, čo sa tvrdí, aké listiny kto komu predkladá, ale je fakt, že na konci tohto konania je jeho vlastníctvo desiatkov hektárov pôdy a to si obžalovaný nevšimol? Nájde sa jeden rozumný človek, ktorý by takémuto výmyslu uveril ako pravde? Veria, že nie.

Vo vzťahu k tvrdeniam obžalovaného o zozname pôvodných členov urbáru, ktorý našiel a predložil súdu, poukázali na to, že je tam 34 mien. Tento zoznam je datovaný rokom 1866. Vo svojom vyjadrení nastolili otázky týkajúce sa práve dedičstva a prechodu vlastníckeho práva u týchto osôb. V závere konštatujú, že nebolo zrejmé, aký podiel by pri takomto očakávanom okruhu dedičov pripadal na terajšieho obžalovaného E. Y.. Aká by bola matematická hodnota jeho spravodlivého zákonného dedičského podielu? Zaujali svoje stanovisko aj k námietke o dĺžke trvania trestného stíhania. Zdôraznili, že oni sa k tomu vyjadriť nevedia. Sú presvedčení o tom, že okresný súd rozhodol správne. Nemá pre nich žiaden význam, aby obžalovaný dostal nepodmienečný trest odňatia slobody, len chcú, aby verejne a právoplatne sa rozhodlo o tom, že vtedy, keď obžalovaný chcel vlastniť všetko, porušil zákon a konal v rozpore so zákonom a kvôli tomu je jeho konanie hodné odsúdenia.

Na základe riadne a včas podaného odvolania krajský súd podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku. Na základe tohto preskúmania krajský súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného E. Y. nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa na hlavných pojednávaniach vykonal rozsiahle dokazovanie. Vo svojom rozsudku podrobne rozobral jednotlivé dôkazné prostriedky, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní. Následne poukázal na skutočnosti vyplývajúce z jednotlivých dôkazných prostriedkov. Súd hodnotil tieto skutočnosti vyplývajúce z jednotlivých dôkazov vo vzájomných súvislostiach. Svoje úvahy náležite odôvodnil a dospel k správneému záveru, že obžalovaný v procese osvedčovania pred notárom predkladal podvodným spôsobom vypracované potvrdenie obce Pavlovce zo dňa 21.08.1998, ako aj zo dňa 22.10.1999 v čase, kedy vykonával v tejto obci funkciu starostu. Podvodným spôsobom získal aj čestné prehlásenia dvoch obyvateľov obce a tým uviedol notára do omylu. Účelom bolo vyhotovenie notárskych zápisníc obsahujúcich osvedčenie vlastníckeho práva, ktoré bolo zapísané aj k predmetným nehnuteľnostiam. Súd prvého stupňa, vzhľadom na výšku spôsobenej škody, ktorá bola ustálená znaleckým dokazovaním, dospel k správneému záveru, že obžalovaný svojím konaním naplnil všetky pojmové znaky skutkovej podstaty trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 4 písm. b/ Tr. zák. účinného do 31.12.2005 a to po stránke objektívnej ako aj subjektívnej s úmyslom priamym.

K samotnej argumentácii odvolateľa vo vzťahu k tomu, že nedošlo k naplneniu skutkovej podstaty žalovaného trestného činu a snažil sa prenášať zodpovednosť na svojho právneho zástupcu a následne aj na konanie notára je potrebné uviesť, že práve obžalovaný bol ten, kto predkladal jednotlivé listiny právneému zástupcovi JUDr. O. a ten následne ich predložil notárovi. Krajský súd musí zdôrazniť, že ako vyplýva zo všeobecnej dikcie skutkovej podstaty trestného činu podvodu podľa § 250 a jej zodpovedajúcej konštantnej judikatúry, osoba, ktorá je uvedená do omylu, nemusí byť totožná s osobou poškodeného. Na podvode môže byť zainteresovaných až 5 osôb a to páchatel, osoba uvádzaná

páchateľom do omylu a konajúca v omyle, osoba prevádzajúca do omylu majetkovú dispozíciu, poškodená a osoba obohatená. Pritom skutková podstata predpokladá, že majetkovou dispozíciou, v dôsledku ktorej dôjde ku škode na cudzom majetku a k obohateniu páchatela či inej osoby, urobí osoba konajúca v omyle. Nezáleží na tom, či ide o osobu, ktorú páchatel priamo uviedol do omylu alebo ide o ďalšiu osobu konajúcu na základe rovnakých skutočností rovnako v omyle. Teda námietky uvádzané odvolateľom v odvolaní sú neakceptovateľné a vykonaným dokazovaním boli plne vyvrátené. Krajský súd dodáva, že nejde o novú argumentáciu, ale táto argumentácia bola už prednášaná aj pred súdom prvého stupňa.

Tvrdenia, že právna úprava nepožadovala k vydržaniu cez notársku zápisnicu, aby bolo predkladané potvrdenie obce či vyhlásenie občanov obce a že to vyžadoval iba svedok JUDr. G., považuje krajský súd za neprijateľné, pretože je zrejmé, že ak by takéto potvrdenia obžalovaný nepredložil, JUDr. G. ako notár nevydal by osvedčenie vlastníckeho práva.

K argumentácii, že nebola ustálená výška spôsobenej škody a poškodený, krajský súd poukazuje na argumentáciu súdu prvého stupňa, že bolo ustálené, že poškodeným v danom prípade je Z. spoločnosť J., pozemkové spoločenstvo J., ktorí sú právnymi nástupcami pôvodných vlastníkov. Výška spôsobenej škody bola ustálená znaleckým dokazovaním vykonaným v tejto trestnej veci. Tu krajský súd zdôrazňuje, že v prvom rade sa súd prvého stupňa, ako aj celé prípravné konanie zaoberalo identifikáciou parciel a následne hodnotou jednotlivých parciel.

K argumentácii odvolateľa krajský súd musí dodať iba jedno, že samotný obžalovaný E. Y. v čase, kedy sa snažil získať vlastníctvo k predmetným nehnuteľnostiam prostredníctvom osvedčenia, vedel, že jeho právní predchodcovia neboli vlastníkmi všetkých pozemkov. De facto to priznal aj v rámci odvolacieho konania, keď pri svojom vyjadrení predkladal súdu potvrdenie, že jeho právny predchodca - dedo kúpil spoluvlastnícke podiely v predmetných parcelách od ďalších troch spoluvlastníkov. Obžalovaný musel si byť vedomý toho, že predmetné pozemky jeho právní predchodcovia ako aj ostatní spoluvlastníci spolu s jeho právnymi predchodcami združili do urbárskej spoločnosti. Teda musel si byť vedomý, že nemôže on ako právny nástupca si dať osvedčiť vlastníctvo všetkých parciel, ktoré boli v užívaní pôvodnej urbárskej spoločnosti.

Aj argumentácia odvolateľa E. Y. o tom, že tieto parcely užíval, do nich investoval, bola vyvrátená, pretože vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že predmetné parcely najprv užívalo družstvo. Následne, keďže sa zmenil ich charakter, boli predvedené do užívania Z. SR, teda nebolo preukázané, že by obžalovaný E. Y. tieto parcely užíval tak, ako navonok to deklaroval vcelku vo výmere, ako dal osvedčiť svoje vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam.

Súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí následne zhodnotil osobu obžalovaného, poukázal na stupeň spoločenskej nebezpečnosti trestného činu, zaoberal sa otázkou existencie tak priťažujúcich ako aj poľahčujúcich okolností. Zdôraznil, že takéto okolnosti nezistil a dospel k záveru, že účel trestu sa dosiahne trestom na dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby.

Vzhľadom na osobu obžalovaného, jeho doterajší život, aj vzhľadom na dĺžku konania dospel súd k správne mu záveru, že nie je potrebné na obžalovaného pôsobiť nepodmienečným trestom odňatia slobody. Postupoval správne, keď výkon tohto trestu podmienečne odložil. Krajský súd skúšobnú dobu v trvaní 3 rokov považuje za dobu primeranú a postačujúcu pre dosiahnutie účelu trestu.

Vzhľadom na charakter trestnej činnosti, vzhľadom na motív obžalovaného obohatiť sa na úkor iných a spôsobenú škodu, aj keď následne ten škodlivý následok bol odvrátený rozhodnutím v civilnom konaní, krajský súd dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky pre to, aby vzhľadom na dĺžku konania, nebol ukladaný trest. Krajský súd iba opätovne zdôrazňuje, že trest tak, ako bol obžalovanému uložený, zohľadňuje aj dĺžku tohto trestného konania a ide o trest výchovný.

Vzhľadom na tieto skutočnosti krajský súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.